

„Eu sunt!” – Autor necunoscut

Domnul știe „să ajute cu un cuvânt pe cel obosit” la momentul potrivit (Isaia 50.4). Și ucenicii au experimentat acest lucru atunci când corabia lor era în primejdie în mijlocul mării, amenințată de vânt și de valuri. „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” [Marcu 7.50], le-a strigat Domnul; și, într-adevăr, se aflau într-o poziție în care aveau nevoie de un astfel de apel. În același timp, ei au fost capabili să înțeleagă și să aprecieze semnificația acestuia, pentru că nevoia lor le făcuse inimile receptive la el. Își simțeau neputința de a ghida corabia prin marea furtunoasă până la țărmul de dincolo; erau neputincioși și neajutorați, iar Domnul alesese tocmai acest moment pentru intervenția Sa.

El îi obligase pe ucenici să meargă înaintea Lui până la țărmul de dincolo; dar ei trebuiau să-și dea seama că nu vor ajunge acolo fără El. Ce lecție profundă este aceasta pentru noi! Dar, oh! cât de greu ne este să învățăm și să ne agățăm de faptul că numai Domnul este capabil să îndeplinească toate planurile lui Dumnezeu și să ne ducă în siguranță prin toate furtunile până la țărmul de dincolo.

De ce Domnul i-a obligat pe ucenicii Săi să se urce în corabie și să meargă înaintea Lui până la țărmul de dincolo? Nu știa El că ei nu puteau ajunge acolo fără El? Fără îndoială, El știa; dar ucenicii trebuiau să fie puși la încercare. După cum știm, ei ne oferă o imagine a necazurilor prin care va trebui să treacă rămășița iudaică în ultimele zile ale marelui necaz, precum și a intervenției Domnului pentru eliberarea lor. Totodată, găsim aici o imagine a responsabilității sub care trebuie neapărat să fie pus omul în orice epocă, pentru ca el să învețe că totul depinde de Cel care este singurul care poate spune: „Eu sunt”. Fiecare trebuie să recunoască adevărul cuvintelor: „Eu, Eu sunt DOMNUL și în afară de Mine nu este Salvator” (Isaia 43.11). Numai El este singurul care poate conduce la țărmul de dincolo, la adevărata odihnă, în ciuda vântului și a valurilor. Orice încredere în propria noastră putere și înțelepciune este zadarnică. Tot ce ne rămâne este să ne lăudăm în Isus Hristos și să nu ne încredem în carne. (Filipeni 3.3.)

Istoria omului în general, istoria lui Israel și a Bisericii, experiențele noastre personale - toate ne învață același adevăr umilitor. Dumnezeu a vrut ca omul să aibă parte de odihna Sa; dar de îndată ce aceasta a fost făcută să depindă de ascultarea omului, omul a pierdut paradisul și, odată cu el, odihna. Mai târziu, Dumnezeu l-a ales pe Israel ca popor al Său într-un har nemărginit; i-a scos din Egipt și i-a condus prin Marea Roșie pentru a-i aduce în țara odihnei. Totul a mers bine datorită harului Său gratuit și nelimitat până în momentul în care, pe muntele Sinai, intrarea în odihnă a fost făcută dependentă de responsabilitatea poporului. Pe acest temei era imposibil să se intre în odihnă. Nici măcar Iosua nu a fost capabil să introducă poporul în odihnă (Evrei 4.8), deși l-a adus în țara Canaan; și chiar și astăzi Israel rătăcește nesigur pe pământ. Numai Isus, adevăratul Iosua, îi va introduce în odihnă, atunci când ei vor fi recunoscut, în ultimul mare necaz, că El este cel care i-a spus cândva lui Moise: „Eu sunt cel ce sunt” (Exodul 3.14), care i-a ales prin har să fie poporul Său și i-a scos din Egipt cu mâna ridicată. Atunci, când necazul lor va fi ajuns la apogeu și când orice speranță li se va părea pierdută sub necazul celui fără de lege, când noaptea necredinței îi va fi învăluit pe toți locuitorii pământului și când ei înșiși vor fi renunțat la orice încredere în puterea și ajutorul propriu, atunci El li se va arăta cu strigătul plin de har: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!”. „Și vor privi spre Mine, Acela pe care L-au străpuns, și vor boci pentru El, cum bocește cineva pentru singurul lui fiu, și se vor amărî pentru El, etc.” (Zaharia 12.10-14). Ei vor înțelege atunci că El este Cel care spusese demult: „Eu sunt DOMNUL care te vindecă”

(Exodul 15.26). „Eu, Eu sunt Același, care îți șterg fărâdelegile, pentru Mine, și nu-Mi voi aminti de păcatele tale” (Isaia 43.25). „Eu sunt Cel care vă mângâi” (Isaia 51.12). Furtuna se va potoli, va fi un mare calm, o liniște desăvârșită, și toți Îi vor aduce omagiu și vor mărturisi: „Cu adevărat ești Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 14.32,33; Marcu 4.39.) Vai, câte căi serioase sunt necesare înainte ca omul să ajungă să dea slavă numai Domnului!

Și, ca și Israel, Biserica a eșuat și ea în tot ceea ce era în responsabilitatea ei. Ea a adus asupra ei însăși vina grea de a-și fi condus proprii membri în apele necredinței. Chiar dacă rezultatul nu este încă pe deplin vizibil, putem vedea că valurile necredinței sunt deja mari și amenință să inunde marile mulțimi. De aceea, unii se pot întreba cu îngrijorare: Va ajunge oare mica corabie a rămășiței credincioase la țărnul de dincolo? Nu va pieri totul? Într-adevăr, vremurile sunt grave și dificile; apostolul a prezis acest lucru. (2 Timotei 3.1) Chiar și printre cei care pretind a fi creștini adevărați și care s-au separat de mulțimea moartă a simplilor mărturisitori, necredința și-a făcut deja loc, nu într-un mod ascuns și voalat, ci în formele neînflorite și grosolane care preced imediat apostazia deschisă. Oamenii încep să pună la îndoială Dumnezeirea lui Hristos. Este negată „inspirația literală a Sfintei Scripturi”. (Dar dacă aceasta este negată, ce garanție există pentru adevărul creștinismului?) De asemenea, ei fac din sfânta Persoană a lui Hristos subiectul unor discuții nepotrivite; vor să pătrundă în „marea taină recunoscută a evlaviei” și să pătrundă în adâncurile „Fiului”, pe care nimeni nu-L cunoaște în afară de Tatăl (Matei 11.27); divinitatea și umanitatea Sa sunt separate una de cealaltă și se întreabă: Cine a murit pe cruce? Dumnezeu sau Omul? etc. Atacurile vrăjmașului au fost întotdeauna îndreptate împotriva fundamentelor creștinismului - Hristos și Cuvântul Său - dar niciodată nu au avut atâta succes ca în zilele noastre. În toate taberele creștinătății, înțelepciunea rațională sau necredința evidentă își ridică capul tot mai îndrăzneț. Va putea oare mica trupă de credincioși să reziste acestui asalt? Nu se va scufunda mica corabie? Fără îndoială, dacă Isus nu ar fi ceea ce este: Fiul Dumnezeului celui viu; stânca pe care El Însuși a zidit Adunarea Sa; care se numește pe Sine: „Eu sunt cel ce sunt”; dacă nu ar fi „Mântuitorul trupului, care a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” când aceasta era încă departe de El și necurată (Efeseni 5.23-32). Ce pot face atacurile vrăjmașului împotriva Aceluia „care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea”? (2 Timotei 1.10) Valurile necredinței se izbesc de această stâncă a veșniciei. Ea este „ca un loc de ascuns împotriva vântului și ca un loc de adăpost împotriva furtunii, ca pâraiele de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari pe un pământ însetat” (Isaia 26.4; 32.2).

Toți au eșuat, chiar și cele mai excelente instrumente ale Domnului; atât Israel cât și Biserica au căzut în degradare. Și, privită sub acest aspect, slujba apostolului Ioan are o semnificație deosebită, prin faptul că, prevăzând decăderea tuturor lucrurilor, el ne îndreaptă privirea spre Fiul lui Dumnezeu, ca unic sprijin al rămășiței credincioase; ca Cel care era la început, în care avem viața; care este Dumnezeu adevărat și viața veșnică și care spune: „Eu sunt Rădăcina și Vlăstarul lui David, Steaua strălucitoare de dimineată” (Ioan 1.1; Ioan 5.11,12,20; Apocalipsa 22.16). Și se apropie momentul în care El va lua Adunarea Sa și o va prezenta Lui Însuși „glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci sfântă și fără cusur” (Efeseni 5.27); și când rămășița lui Israel va locui sub sceptrul Său în pace și fericire în țara sa. Nimeni nu Îl va putea împiedica să Își împlinească planurile Sale de har.

Da, preaiubite cititor, viitorul este glorios și deja își aruncă razele sale prietenoase și încurajatoare asupra prezentului cu toate luptele, încercările și dificultățile sale. El întărește curajul, revitalizează speranța, dă putere pentru a persevera și ne amintește să rămânem fermi și să nu disperăm. Răsplata pe care Domnul o promite învingătorilor este mare. Și să nu uităm că Domnul este cu noi, chiar

dacă oamenii se îndepărtează de la noi și fac de rușine încrederea noastră în ei, chiar dacă vântul și valurile sunt împotriva noastră, iar corabia se umple de apă și amenință să se scufunde!

Poporul Său îl știe, / Sunt cei ce în El cred.
Deși ei nu-L văd încă, / În El mereu se-ncred.
Cuvântul – a lor hrană - / Ei Îl mărturisesc;
Umblând în neprihană, / Smeriți, ei Îl cinstesc.

Chiar și atunci, când ucenicii, aparent lăsați în seama lor, sufereau greutăți pe mare, iar Domnul era absent de la ei, fiind pe munte, privirea Lui era îndreptată spre ei. El era activ în rugăciune pentru ei înaintea lui Dumnezeu. Ei nu-L puteau vedea, dar El îi vedea. El a văzut că aveau probleme la vâslit și că vântul era împotriva lor (Marcu 6.48). În aparență, mica turmă este lipsită de protecție și fără apărare în fața atacurilor vrăjmașului, a atacurilor lupilor; dar este doar aparent așa. Domnul veghează asupra lor în mod constant și nu îi pierde niciodată din vedere; nici cel mai mic lucru nu scapă ochiului Său veghetor. El veghează asupra lor, așa cum odinioară Dumnezeul lui Israel a vegheat asupra poporului Său asuprit în Egipt: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghețitorilor lor; pentru că le cunosc durerile” (Exodul 3.7). Domnul are toată puterea de a o folosi în favoarea alor Săi la momentul potrivit; El are cheile lui David, pentru a deschide și a închide în favoarea noastră, după bunul Său plac (Apocalipsa 3.7). Dar nu numai atât; nu, El este „Cel care și mijlocește pentru noi” (Romani 8.34) în timpul necazului nostru. El este un Mare Preot milostiv și credincios, care este capabil să aibă milă și să ajute pe cei care sunt ispitiți (Evrei 2.17,18; 4.15). Dragostea, credințioșia și grija Lui pentru ai Săi sunt la fel de desăvârșite ca și puterea Lui, astfel încât putem exclama împreună cu apostolul: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” (Romani 8.35).

Și, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, tot ceea ce este El, este pentru noi, independent de credința și încrederea noastră. Aceasta din urmă este consecința cunoașterii Persoanei Lui; pentru că noi credem și ne încredem în El în realitate doar în măsura în care Îl cunoaștem. Apostolul spune: „Știu în Cine am crezut” (2 Timotei 1.12); el ajunsese să-L cunoască pe Domnul ca fiind Cel care era demn de toată încrederea sa. Și Petru Îl cunoștea în acest fel, căci cuvintele Domnului: „Eu sunt”, au trezit în inima lui o dorință după Isus, au alungat orice teamă din interiorul lui și l-au umplut de credință, încredere și curaj. „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”, a strigat el către Domnul. Ceea ce era Domnul, cunoașterea Persoanei Sale, i-a dat credinței sale curajul de a merge pe apă. Și, într-adevăr, Biserica nu a primit alt sprijin decât Persoana Fiului lui Dumnezeu Însuși; de aceea, căderea ei a fost inevitabilă de îndată ce L-a pierdut din vedere pe El și a părăsit „dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4). Nicio putere a dușmanului nu ar fi putut să o învingă, dacă numai El ar fi rămas subiectul ei. La fel se întâmplă și cu noi personal; cauza poticnirii noastre constă în faptul că legătura sufletului cu El se slăbește, că ochiul se îndepărtează de El și se uită la oameni, împrejurări și altele asemenea. Căci „cine este cel care învinge lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5.5) Așa cum viața noastră este în Fiul, tot așa și puterea noastră este în El și nu în noi, nici în tovarășii noștri de credință, nici în vreun sistem uman sau ecleziastic.

Prin urmare, ceea ce avem nevoie în aceste ultime vremuri dificile este o cunoaștere intimă, personală, a Persoanei Domnului Isus; pentru că numai atunci vom putea să distingem vocea Lui de cea a străinului (Ioan 10.3-5). Ucenicii nu L-au recunoscut pe Domnul când a venit la ei

mergând pe mare în timpul nopții; au crezut că este o fantomă și au strigat de frică. Dar ei îi cunoșteau vocea și, de îndată ce au auzit-o, frica lor a dispărut. Era vocea familiară a Celui care îi chemase în părtășia Sa și îi pusese în slujba Sa; a cărui dragoste, har și credincioșie o experimentaseră de atâtea ori și care îi suportase întotdeauna cu atâta răbdare și îndelungă răbdare, în ciuda slăbiciunii lor. Oricât de ignoranți ar fi fost altfel, ei cunoșteau această voce datorită cunoașterii lor intime a Persoanei Sale. Ei puteau foarte bine să o deosebească de orice altă voce. Cu regret, această trăsătură, care caracterizează în mod deosebit oile lui Hristos, lipsește adesea atât de mult în zilele noastre! Nu lipsesc darurile și marile cunoștințe, dar lipsește simplitatea față de Hristos, părtășia intimă și familiară cu El. Ochiul este întunecat, iar urechea și-a pierdut sensibilitatea. Vai, dacă Persoana Lui ar fi mai mult subiectul preocupării inimilor noastre, nu ne-ar fi greu să distingem glasul Lui de cel al străinului, în ciuda vânturilor și a valurilor, în ciuda tuturor tulburărilor din vremurile noastre agitate, în cazul în care acesta din urmă s-ar folosi de Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, oricât de abil și de viclean ar fi el, pentru a-și acoperi minciunile.

Fie ca Dumnezeu să ne facă pe toți să înțelegem mai bine că toate izvoarele noastre sunt în El, „care a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare”; astfel încât, așa cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1 Corinteni 1.30,31).

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 43 (1895)